

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 215 16 Ὀκτωβρίου 2007

Ἀπό τό ἴδιο ἔφαλτήριο

ἴλε ἄθεε, κάπου ἐκεῖ, στήν ἀφειτηρία τῶν προβληματισμῶν μας καί σύ καί ἐγώ, πατᾶμε στό ἴδιο ἔφαλτήριο. Στήν ἀγωνία γιά τό νόημα τῆς ὑπαρξης. Καί στή λαχτάρα νά δοῦμε μπροστά μας, φωτισμένο, τό σκοτεινό μυστήριο τῆς ζωῆς. Μέ τά πρῶτα, ὅμως, βήματά μας, τά μονοπάτια διχάζονται. Ὁ καθένας μας, μέ τήν ἐλεύθερη θέλησή του καί μέ ὁράματα, ἐντελῶς προσωπικά, γεννήματα καί ἀναπτύγματα τῆς ψυχῆς του, χαράζει τό δικό του δρομολόγιο. Καί ἀρχίζει νά ἀνεβοκατεβαίνει στό πυκνό δρυμό τῆς ζωῆς, στίς ὁμορφιές καί στίς κακοτοπιές, πού οἱ ἐναλλαγές τῶν ἐμπειριῶν ξεδιπλώνουν μπροστά του.

Σύ-δεν ξέρω μέ ποιά κριτήρια ἢ μέ ποιές ἐκτιμήσεις-διάλεξεις τό μονοπάτι τῆς ἀθεΐας. Ἴσως τό ἐκτίμησες ὥς καλῶπι νεοτερστικό. Ὡς καρπό ὥριμο, μακρόχρονης καί ἐπίπονης ἐπιστημονικῆς καλλιέργειας. Καί ὥς κίνητρο, στόν ἀγῶνα γιά ἀποδέσμευση ἀπό τά σχήματα τοῦ «σκοτεινοῦ»(!!!) παρελθόντος. Ἔσθησες, στήν καρδιά καί στά μάτια σου τό ὑπερούσιο Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, πού

σκόρπισε τήν ἁρμονία καί τήν ὁμορφιά στή Δημιουργία καί ἄπλωσε τήν Ἀγάπη στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες. Δικαίωμά σου. Σεβαστό καί ἀστασίαστο. Εἶναι ἀπόλυτα προσωπικές καί προσωπικά ὑπεύθυνες οἱ ἐπιλογές τοῦ καθένα μας, πού κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τίς βιάσει. Βάση στίς ἐπιλογές σου, ὅμως-τό ὁμολογεῖς καί τό διακηρύττεις μέ θάρρος-ἔβαλες τό ἀξίωμα, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος κρέμεται στήν τύχη. Καί ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρά ἡ ἐξέλιξη καί ἡ τελειοποίηση τοῦ κτήνους. Ἀποδέχτηκες αὐτές τίς ἐκτιμήσεις, ὡς κατασταλάγματα μακροχρόνιων καί ἐπίπονων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Καί ἄρχισες νά περπατᾷς. Νά μάχεσαι καί νά ἀναμετρίεσαι μέ τίς ποικίλες καί ἀπανωτές ἀντιξοότητες, πού-ἀναπάντεχα-ξεφυτρώνουν μπροστά σου.

Πρέπει, ὅμως, νά ὁμολογήσεις, ὅτι, στήν ἐπιλογή τοῦ θεμελιακοῦ ἀξιώματος τῆς κοσμοθεωρίας σου δέ σέ ἔσπρωξε ἡ κατασταλαγμένη ἐπιστήμη. Ὁμάδα ἐπιστημῶν, μέσα στήν ἀγωνία τους νά ἐξιχνιάσουν τό μυστήριο «λογικός ἄνθρωπος», διατύπωσαν καί τήν πιθανότητα νά προέρχεται ἀπό μιὰ βραδύτατη ἐξέλιξη καί ἀναβάθμιση τῶν κατώτερων μορφῶν τῆς ζωῆς. Ὅμως, οἱ ὑποθετικές αὐτές ἀπόψεις καί θεωρίες, ποτέ δέν παρουσιάστηκαν ὡς ἐπιστημονικά ἐξακριβωμένα γεγονότα. Ἐμειναν σιόν προθάλαμο τῶν «καθ' ὑπόθεση» ἐκτιμήσεων καί βρίσκονται, ἀπό τότε, σέ συνεχή ἀναμόρφωση, ἀμφισβήτηση καί ἀπόρριψη. Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Δαρβίνου (δέκατος ἔνατος αἰώνας), ἴσαμε σήμερα, ἡ θεωρία τῆς ἐξέλιξης δέν καταξιώθηκε μέ τήν ὁμόφωνη ἀποδοχή καί προσυπογραφή ἀπό τοὺς ἀρμόδιους κλάδους τῶν ἐπιστημῶν.

Εγώ, ὁ φίλος σου καί συνομιλητής σου, δέ θέλησα νά στηριχτῶ ἐστά δεκανίκια μιᾶς θεωρίας, πού δέ ἔχει ἐπικυρωθεῖ καί πού ἴσως νά μή βρεῖ ποτέ τῆς τήν ἐπικύρωση ἀπό τοὺς ἐπιστήμονες-ἐρευνητές. Στριάφηκα σέ ἄλλη πηγή γνώσης. Ἀνακάλυψα, στήν τελειότητα, στήν ὁμορφιά καί στήν ἐντελέχεια τῆς Δημιουργίας, τήν ἄπειρη Σοφία, τήν ἀσύλληπτη δύναμη καί τήν ἀπροσμέτρητη ἀγάπη τοῦ ἐπιδέξιου Πλάστη. Καί ἔμεινα θαυμάζοντας, μέσα στήν ἴδια τὴν ὑπαρξή μου, τό μοναδικό δώρημα καί προνόμιο, πού χάρισε καί σέ μένα καί σέ σένα. Τό λογικό. Τήν ἱκανότητα νά μελετᾷμε τό γύρω μας κόσμο, νά διατυπώνουμε ἄποψη, νά στοιχειο-

θετοῦμε ἐπιστημονικές ἐμπειρίες, νά στήνουμε τεχνολογικά ἀριστουργήματα, νά γράφουμε σελίδες πολιτισμοῦ, νά περπατᾶμε μέσα στό σύμπαν, ὡς οἰκονόμοι καί διαχειριστές τῶν πολλῶν, τῶν ἀναρίθμητων δωρημάτων τοῦ Δημιουργοῦ μας καί Πατέρα μας.

Ο διαφορετικός αὐτός βηματισμός, αὐτόματα, μᾶς ἔχει φέρει σέ ἄλλα τέρματα. Σύ (δέν μπορεῖ νά γίνει διαφορετικά) βλέπεις τόν ἄνθρωπο, τό διπλανό σου, τό μακρινό σου, τό φίλο ἢ τόν ἐχθρό, ἀκόμα καί τόν ἴδιο τόν ἑαυτό σου, ὡς ἀπόγονο τοῦ πιθήκου. Ἀναρτᾷς στήν πρώτη ἀρχή τῶν φωτογραφιῶν τῶν γονιῶν σου καί τῶν παππούδων σου, τό συμπαθητικό τετράποδο καί τό ἐπιδεικνύεις ὡς γενάρχη σου. Καί ὅταν ἀναφέρεσαι στό γείτονά σου ἢ στό συμπολίτη σου ἢ στόν ὁποιοδήποτε κάτοικο τοῦ πλανήτη μας, τυπῶνεις μέσα σου τήν εἰκόνα του, ὡς εἰκόνα τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ πιθήκου. Μέ ὅλες τίς συνέπειες, πού μπορεῖ νά ἔχει μιά τέτοια ἐγγραφή.

Εγώ, σοῦ τό ἐξομολογοῦμαι μέ βαθειά συγκίνηση, ἀξιολογῶ διαφορετικά τή δική μου ὑπαρξη καί τοποθετῶ σέ ἄλλο βᾶθρο, ἰδιαίτερα ψηλό, τό γνωστό ἢ τόν ἄγνωστο συνοδοιπόρο μου στό πυκνό δάσος ἢ στίς ἐρημιές τοῦ βίου. Καμαρώνω τόν ἄνθρωπο καί τόν ἀγαπῶ, γιατί εἶναι τό ἐκλεκτό παιδί τοῦ Θεοῦ, τό λογικό πλάσμα, πού δημιουργήθηκε «καί' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωση», ὁ ἄρχοντας καί διαχειριστής τῆς ἁλόγης Δημιουργίας, ὁ ἀποδέκτης τῶν θεϊκῶν χαρισμάτων, ὁ μέτοχος στή γνώση καί στήν ἀγάπη, ὁ δημιουργός, μέσα στό ἀνάκτορο τοῦ Δημιουργοῦ, ὁ ποιητής, μετά τόν Ποιητή, ὁ ταξιδιώτης, πού ταξιδεύει σέ ὀρίζοντες περιπέτειας, περνάει ἀπό τό θάνατο καί τόν τάφο καί ξανοίγεται στήν ἀνάστασι καί στήν αἰωνιότητα.

Μπορεῖ νά μή συντονίζεσαι μέ τή δική μου ἐμπειρία καί μέ τό δικό μου ὄραμα. Δικαίωμά σου. Δέν τό ἀμφισβητῶ καί δέν τό ἀντιμάχομαι. Καί ἐγώ δέ συμφωνῶ μέ τό δικό σου ἀνάπτυγμα, ἀλλά μένω νά σέβομαι τήν ἐλευθερία σου καί τίς ἐπιλογές σου. Σέ παρακαλῶ, κάνε καί σύ τό ἴδιο. Σεβάσου τό κρυφό θησαύρισμα τῶν συνανθρώπων σου, πού γεύτηκαν τήν κοινωνία μέ τόν ἄπειρο Θεό καί ἔνοιωσαν μέσα τους νά σκηνώνει ἡ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

«Έν λόγῳ...» καί «έν διαλόγῳ»

Ἑκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἀπολίθωμα παρωχημένης ἱστορικής ἐμπειρίας. Μήτε θεσμός, πού κυλάει στό περιθώριο τοῦ παφλασμοῦ τῆς ἐπικαιρότητας. Εἶναι ἡ ζωντανή κοι-

νότητα «τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων». Πού τούς συνδέει καί τούς ἐνώνει ἡ ἐλεύθερη ἀναφορά καί προσήλωση στό σταυρωμένο καί ἀναστημένο Κύριό μας καί τούς ἀναδεικνύει «καρδιά καί ψυχή μία» (Πράξ. δ' 32). Οἱ καιροί ἀλλάζουν. «Γενεά πορεύεται καί γενεά ἔρχεται» (Ἑκκλησιαστικής α' 4). Τά σχήματα τῶν πολιτισμῶν ἀναμορφώνονται καί μεταμορφώνονται. Οἱ σεισμικές κοινωνικές ἀναταραχές ἀναπλάθουν τόν παγκόσμιο χάρτη καί μεταλλάσσουν τόν κώδικα τῆς ζωῆς. Τό Σῶμα τῆς Ἑκκλησίας, ὅμως, μένει ζωντανό, μάρτυς καί ἀπόστολος τῆς «καινῆς κτίσης». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ ἀποκλειστική, σαρκωμένη Ἀλήθεια, «τό Α καί τό Ω, ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος» (Ἀποκάλ. α' 8) εἶναι, ἀδιάκοπα, ἡ Κεφαλή τοῦ τιμημένου αὐτοῦ Σώματος, κοντά στόν καθένα καί μαζί μέ ὁ-

λους, «Ὁδηγός» καί «Παράκλητος» καί «Σωτήρας», «πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη' 20).

Ἡ Ἑκκλησία εἶναι μιά πραγματικότητα, πού σφραγίζει, ἀλλά καί δίνει ἄλλη ποιότητα στήν ἱστορία. Τό πέραςμα ἀπό τό «χθές», στό «σήμερα» καί στό «αὔριο» δέν ἐγγράφει μόνο μόχθο καί ἀντιπαλότητες. Ἀγωνία γιά τή διατήρηση ἢ τήν ἐπιμήκυνση τοῦ βίου καί σκληρές ἀναμετρήσεις μέ τούς ἐκμεταλλευτές του προσώπου μας καί τῶν ὁραμάτων μας. Ἐγγράφει, παράλληλα, τίς χαρισματικές ἐμπειρίες, πού ζοῦμε ὅλοι μας μέσα στή Ἀγιοπνευματική ἐκκλησιαστική ἀτμόσφαιρα. Τήν ἄμεση σχέση μας μέ τό θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας. Τόν ἐμπλουτισμό μας μέ τό λόγο Του, μέ τὰ «ρήματα ζωῆς αἰώνιου» (Ἰωάν. στ' 68). Τή διακριτική προσέγγισή μας στό «κενό μνημεῖο» Του. Τήν προσωπική ψηλάφηση, ἐκ μέρους μας, τῆς λογιζομένης πλευρᾶς Του. Τήν καταύγασή μας μέ τό Φῶς τῆς Ἀνάστασης.

Ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν ἐμπειρίες, προσωπικές καί λυτρωτικές, ἀλλά καί

μηνύματα, πού εξαγγέλλονται στην πανανθρώπινη οικόγένεια, έρεθίζουν σέ υπέρβαση τής πιεστικής, υπαρξιακής αγωνία και χειραγωγούν στην άναζήτηση του άτίμητου μαργαρίτη, του άληθινού νοήματος τής ζωής (Ματθ. ιγ' 46).

Ή Έκκλησία, μέσα στη ροή τής ιστορίας, δέ σιωπά, δέν άποσύρεται και δέν κρύβεται. Ώς έκδίπλωση μοναδικού γεγονότος, ως έμπειρία αλήθειας και υπαρξιακού νοήματος, ως γεύση πληρότητας και επανάπαυσης, ζει δυναμικά και πορεύεται «έν λόγω» και έν «δι-αλόγω». Καταθέτει, μέ υπευθυνότητα την έμπειρία Της και τό μήνυμά Της. Και διαλέγεται, σεμνά, εγκάρδια, άδελφικά, μέ τά μέλη Της και μέ κάθε ανήσυχη ύπαρξη. Άκούει, μέ προσοχή, τά έρωτήματα και την έκφραση των ποικίλων προβληματισμών. Και καταθέτει τό κοινό θησαύρισμα των αγίων Άποστόλων και των μαρτύρων Της.

Ό λόγος τής Έκκλησίας δέν είναι δημοσιογραφικό ή έπικοινωνιακό άνοιγμα στό επώνυμο ή άνώνυμο πλήθος. Δέν εισφέρει μιά, επί πλέον, άποψη στά πολυσυζητημένα οικονομικοτεχνικά προβλήματα ή ένα, πρόσθετο, κέντρισμα αντίλογου και αντιμαχίας στίς παρατάξεις, πού περπατούν στην όδό τής επικαιρότητας μέ τίς κάννες σηλωμένες στά αντίπαλα στρατόπεδα. Ή Έκκλησία, μιλώντας στό σύγχρονο κόσμο, στην κάθε γενιά, πού όδεύει τό δικό της, προσδιορισμένο, δρομολόγιο, φέρνει τό Εύαγγέλιο Ήσου Χριστού και την άτίμητη έμπειρία τής μακραίωνης ιστορίας. Τή σάρκωση του Θεού Λόγου. Πού «εαυτόν έκένωσε μορφήν δου-

λου λαβών, έν όμοιώματι ανθρώπου γενόμενος» (Φιλίπ. β' 7). Καί, πού ή έν-ανθρώπησή Του χαράχτηκε, ως μοναδική, λυτρωτική παρέμβαση στην πανανθρώπινη περιπέτεια. Ό λόγος τής Έκκλησίας έκδίπλώνει όλες τίς προσωπικές, πού άνοίχτηκαν στην προσωπική και στην κοινωνική μας ανέλιξη. Προσεγγίζει τόν άνθρωπο και του μεταδίδει την πνοή τής άπειρης Άγάπης του Θεού. Και δημιουργεί τό κλίμα και τη διάθεση, για αντιμετάδοση αγάπης και πιστότητας έκ μέρους του άποδέκτη τής θεϊκής Άγάπης, του υπεροχικού, λογικού πλάσματος, του κάθε ανθρώπου.

Ή ροή και ή καλλιέργεια τής αγάπης, μέσα στους κόλπους τής Έκκλησίας-άπό τό Θεό στόν άνθρωπο και άπό τόν άνθρωπο στό συνάνθρωπο-άναδεικνύει τό διδακτικό λόγο τής Έκκλησίας σέ αγαπητικό διάλογο. Ή Έκκλησία δέ μιλάει άπό άπόσταση και άπό υπερυψωμένο βάθρο έξουσίας. Στέκεται πλάι στόν πικραμένο ή στόν προβληματισμένο άδελφό, στόν έρημίτη του βίου ή στόν χτυπημένο άπό τίς αντίξοες περιστάσεις, άκούει τούς στεναγμούς τής ψυχής και ανταποκρίνεται άπλά, στοργικά, χύνοντας στίς πληγές «έλαιον και οϊνον» (Λουκ. ι' 34) και άνορθώνοντας «τάς παρειμένας χειρας και τά παραλελυμένα γόνατα» (Έβρ. ιβ' 12).

Αυτή είναι ή Έκκλησία Ήσου Χριστού. Ζωντανή, άποκαλυπτική, οδηγητική, ένταγμένη στη διακονία του ανθρώπου. Έκφέρει πρός κάθε κατεύθυνση «λόγο αλήθειας» και διαλέγεται, άδελφικά και ταπεινά μέ τόν κάθε άνθρωπο.

Θά μέ ρωτήσετε, ἴσως μέ κάποιο τόνο μελαγχολίας, ἴσως καί μέ μιὰ διάθεση ἐλαφρῆς ἢ φορτισμένης εἰρωνείας: Ἡ τοπική μας Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πού φέρνει στίς ἱστορικές Της ἀποσκευές τή βαρειά κληρονομιά τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, καί πού, στή μακρότατη καί πολυκύμαντη διαδρομή Της, θησαύρισε τούς καμάτους τῶν δυσεξαρίθμητων ἀγίων Της καί δασκάλων Της, ἔχει τούτη τή στιγμή, τήν ἱστορικά κρίσιμη καί ἀλλόκοτη, ἄρτια τήν πνευματική Της ἐξάρτηση; Εἶναι σέ θέση νά ἐκφέρει λόγο σωστικό, ἔμπνευση καί διδασχή, στερεωμένη στήν Παύλεια παράδοση, ἱκανή νά ἀφυπνίσει τίς ναρκωμένες καί παγωμένες συνειδήσεις καί νά συμπήξει ἐκκλησιαστική κοινότητα γνήσιου νοηματισμοῦ τῆς ζωῆς, ἀνυπόκριτης ἀγάπης καί λυτρωτικῆς ἐμπειρίας; Τά στελέχη Της καί τά μέλη Της εἶναι καταρτισμένα καί πρόθυμα νά ἐγκαινίσουν διάλογο ἢ καί ἀξιόπιστο ἀντίλογο στά φλύαρα ἰδεολογήματα τῆς ἐποχῆς μας, πού διαφημίζουν εὐμάρεια καί ἐξασφαλίζουν ἀπαξίωση καί ἐξουθένωση;

Θά ἀπαντήσω, μέ τό χέρι στήν καρδιά. Δίχως νά σιωπήσω τήν ἀλήθεια. Καί δίχως νά ἐπαυξήσω, αὐτόβουλα καί αὐθαίρετα, τόν ἔπαινο ἢ τόν ψόγο.

Στήν πλατειά βάση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας Σώματος διακινήθηκαν καί διακινοῦνται ὄχι λίγες, χαρισματικές, φυσιογνωμίες, πού διαθέτουν τήν πνευματική συγκρότηση καί τήν ἱκανότητα νά διατυπώσουν λόγο πιστότητας καί ἀλήθειας καί νά συνεχίσουν τό διάλογο τῆς ἀγάπης, πού ἀνοιξαν οἱ Ἀποστολοι καί οἱ ἅγιοι.

Ὁ αἰώνας, πού ἔκλεισε, εἶναι σι-

γματισμένος καί φωτισμένος μέ τά σημάδια τῆς παρουσίας καί τῆς μαρτυρίας τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού, μέ τό παράδειγμά τους καί μέ τό λόγο τους, ἀνοιξαν δρόμους καί χειραγώγησαν πλανεμένες ὑπάρξεις στήν ἐστία τῆς θεϊκῆς Ἀγάπης, στήν ἀναδόμηση τῶν ὁραμάτων τους καί στήν ἀληθινή καταξίωση.

Στήν πυραμίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, στό ἡγετικό κύκλωμα τῆς ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας-εἶμαι ὑποχρεωμένος νά τό διακηρύξω-τό κλίμα εἶναι ζοφερό καί ἀποκαρδιωτικό. Ἐνῶ τό εὐρύ ἐκκλησιαστικό Σῶμα διαθέτει στούς κόλπους του ἰσχυρά ἀντισώματα καί μέλη μέ ἔμπνευση καί ἱεραποστολικό ζήλο, ἡ Συνοδική ὁμήγουρη βιώνει καταστάσεις βαρεῖας κρίσης καί ἐμφανίζεται στό προσκήνιο ἀνίκανη νά μιλήσει ἢ νά διαλεχθεῖ, νά ἐξαγγεῖλει καθαρό μήνυμα σωστικῆς ἐμπειρίας καί νά σκύψει ταπεινά σέ ἀδελφικό διάλογο.

Ξεχωρεῖστε μιὰ μικρή ὁμάδα Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού ὁ λόγος τους καί ἡ βιοτή τους ἀναδίνουν ἄρωμα Πατερικῆς παιδείας καί ἀποστολικῆς γνησιότητας. Εἶναι τόσο λίγοι, πού μποροῦν νά μετρηθοῦν στά δάχτυλα τοῦ ἐνός χεριοῦ. Ἀπό κεῖ καί πέρα θά συναντήσετε τήν ἀπαιδευσία, παντρεμένη μέ τή χλιδή καί τήν ἔπαρση τῆς ἀλόγιστης ἐξουσίας. Ἕνα ἄγος, καλυμμένο κάτω ἀπό τό ἐπισκοπικό ὠμόφορο.

Αὐτή ἡ πλειοψηφία, μέ τήν κοσμική της ἄρματωσιά καί τά φροῦδα ὄνειρα, ξεροσταλιάζει στά τηλεοπτικά παράθυρα, θηρεύοντας κάποιο φακό καί κάποιο εἰκονολήπτη, πού θά εὐδοκήσει νά ἐστιάσει τήν προσοχή του στό ἀγέρωχο πρόσωπό τους, ἔστω καί ἂν

αυτός ενεργοποιεί την κάμερα, μόνο και μόνο για να φωτογραφήσει τα απομεινάρια της άσημαντότητας και να τα εμφανίσει ως δείγματα της σημερινής κατάπτωσης και της ασύγγνωστης διαφθοράς.

Μή θεωρήσετε υπερβολική και άνεδαφική την απαισιόδοξη κρίση μου. Τα γεγονότα κραυγάζουν. Και οι αντιδραστικές κινητοποιήσεις-δημοσιογραφικές, τηλεοπτικές, μαζικές-είναι τόσο πυκνές και τόσο έντονες, πού δέν αφήνουν περιθώρια για έφησυχασμό, μήτε επιτρέπουν την επιστράτευση της αρχής της εκκλησιαστικής οικονομίας, για μετρίασμό της έναγωνίας καταφοράς ενάντια στη σημερινή επισκοπική άσημαντότητα.

Ξέρω, πώς η πρώτη κουβέντα, πού θά έκστομιστεί, για να αναιρέσει ή να αποδυναμώσει την εκτίμηση-τή δική μου και του ευρύτερου εκκλησιαστικού πληρώματος-και η πρώτη πρωτοβουλία, πού θά επιχειρηθεί, θά είναι η παραπομπή στον όγκο των εκκλησιαστικών εντύπων, πού πνίγουν-κυριολεκτικά-τούς Ναούς μας και τίς αποθηκές των εκκλησιαστικών μας οργανισμών.

Δέ διαφωνώ και δέν αντιλέγω, πώς τά έντυπα, πού εκδίδουν τά διάφορα εκκλησιαστικά μας κλιμάκια, είναι πληθωρικά. Άσύμμετρα μέ τον όγκο του πληθυσμού. "Αν συλλεγοῦν, σέ μιά χωματερή, θά σχηματίσουν βουνό. Άλλά, βουνό άνώφελο και επικίνδυνο. Οί Μητροπολίτες φιλοτιμοῦνται, ή παρορμούνται από τό ένστικτο τής αυτοπροβολής, νά έκδώσουν ένα έντυπο ή ένα περιοδικό, μέ τή δηλωμένη σκοπι-

μότητα, νά διδάξουν τό λαό ή νά του παρουσιάσουν την πολυδιάστατη ενεργητικότητα τής Μητρόπολης και του ίδιου του Μητροπολίτη και νά τον πείσουν, ότι ή τοπική Έκκλησία, ακοίμητη, καθοδηγεί τό πλήρωμα, άφουγκράζεται τίς άνησυχίες του και τούς στεναγμούς του, μοχθεϊ για την ανάκούφισή του και συμβάλλει, όλοένα και περισσότερο, στην επίλυση των προβλημάτων, πού εισάγει ή επικαιρότητα. Τό τραγικό και άποκαρδιωτικό είναι, πώς ο όγκος αυτού του τυπωμένου χαρτιού είναι έντελώς άνούσιος και άνίκανος νά θρέψει τίς πεινασμένες ψυχές. Ή θεολογική του ποιότητα, δείγμα άκάλυπτης άπαιδευσίας, φτηνής καυχσιολογίας και, συχνά, κραυγαλέας άγραμματωσύνης. Τό θεματολόγιο, πεζό και τετριμμένο, άναμάσημα ίδεών, πού έχουν άκουστέϊ κατ' επανάληψη και έχουν καταπονήσει τό Όρθόδοξο ακροατήριο. Ή γλώσσα ξύλινη, παγερή, σάν ήχώ σπασμένου γραμμόφωνου. Οί μητροπολιτικές δραστηριότητες, πού προβάλλονται και διαφημίζονται, δάνεια από τή μικροπολιτική και από τίς ντιρεκτίβες των δασκάλων των επικοινωνιακών τρύκ. Καί, κερασάκι στην τούρτα τής άσημαντότητας, ή φάτσα του δεσπότη, πού-όσο μικρό και αν είναι τό μητροπολιτικό έντυπο-τυπώνεται σέ τριάντα, ως σαράντα, πόζες. Ό δεσπότης εύλογεί. Ό δεσπότης μιλάει. Ό δεσπότης χαιρετάει τούς επίσημους. Ό δεσπότης μπαίνει ή βγαίνει από την κούρσα του. Λές και έχουν οί άνθρωποι σεβντά νά μάθουν, λεπτομερέστατα, τό επικοινωνιακό παιχνίδι του καθενός δεσπότη, για να βγοῦν στους δρόμους, νά τον πολυχρονίσουν.

Τό ἀποτέλεσμα, ξέρετε ποιό εἶναι; Ὅλα αὐτά τὰ τυπωμένα χαρτιά, πού ἐμφανίζουν καί διαφημίζουν τήν πνευματική ἀνέχεια τῶν Ἑλλήνων Ἐπισκόπων καί τήν ἀκόρεστη δίψα τους γιά προβολή, σκοντάφτουν στή λαϊκή περιφρόνηση καί καταντοῦν ἀνώφελα. Ὑλικό γιά ἀνακύκλωση. Οἱ Μητροπολίτες φορτώνουν στούς Ναούς τίς δαπάνες τῆς ἔκδοσής τους. Οἱ προϊστάμενοι τῶν Ναῶν κάνουν ἀπανωτές συστάσεις στό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα νά δώσει κάποιο μικρό νόμισμα, γιά νά προμηθευτεῖ τό διαφημιστικό φυλλάδιο. Ἀλλά ἡ ἀναπόκριση εἶναι πέρα γιά πέρα ἀρνητική. Οἱ ἱερεῖς, προβληματισμένοι καί τρέμοντας τή δεσποτική ὀργή, ἀναλαμβάνουν νά πληρώσουν ἀπό ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας ἡ, στήν ἔσχατη ἀνάγκη, ἀπό τήν τσέπη τους, τό ἀντίτιμο τῶν περιοδικῶν. Καί κάνουν ἔκκληση στούς ἐνορίτες τους νά περάσουν ἀπό τό παγκάρι καί νά πάρουν-ἐντελῶς δωρεάν-τό μητροπολιτικό ἔντυπο. Ἀλλά καί στήν περίπτωση αὐτή, οἱ ἐνορίτες ἀδιαφοροῦν καί προσπερνοῦν, δίχως νά δωρίσουν, οὔτε κἄν βλέμμα ἐκτίμησης, στίς φωτογραφίες καί στά κείμενα τοῦ αὐτοδιαφημιζόμενου δεσπότη.

Κατάσταση τραγική καί ἐνδεικτική. Πού δέν τήν ξεφεύγουν μήτε τά, ἐμφανισιακά ἀνανεωμένα, ἔντυπα, πού ἐκδίδουν ἡ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐκκλησιαστικοί αὐτοί ὀργανισμοί, μέ τήν ὥθηση καί τήν καθοδήγηση τοῦ κ. Χριστόδουλου, τυπώνουν ἀδιάκοπα ἔντυπα-περιοδικά, φυλλάδια, μικρότερα καί μεγαλύτερα βιβλία-πού κεντρικό μοτίβο ἔχουν τή διαφήμιση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου καί

τήν ἐστίαση τῆς λαϊκῆς προσοχῆς στό λυμφατικό ἔργο τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας. Καί, μόλις ρωτήσετε τόν ὁποιοδήποτε Ἕλληνα, ἂν ἔχει διαβάσει καί, πολύ περισσότερο, ἂν ἔχει ἐντυπωσιαστεῖ καί ἐπηρεαστεῖ θετικά ἀπό κάποιο τέτοιο ἀρχιεπισκοπικό αὐτολιβάνισμα, ἡ ἀπόκριση, πού θά εἰσπράξετε, θά εἶναι εἴτε τό μειδίαμα, εἴτε τό γύρισμα τῆς πλάτης.

Τολμῶ μιὰ πρόκληση. Ἀπευθυνθεῖτε σέ ἕνα, ὁποιοδήποτε, ἱερέα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί ρωτεῖστε τον, ἂν ἔχει διαβάσει τό ἐπίσημο δημοσιογραφικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό περιοδικό «Ἐκκλησία». Τό ἔντυπο αὐτό στέλλεται σ' ὅλους τοὺς ἱερεῖς. Ἀλλά κανένας δέν τό ξεφυλλίζει. Οἱ ἱερεῖς, ἡ τό ρίχνουν στό ντουλάπι, γιά νά σιτέψει, ἡ τό ἀφήνουν πάνω σέ κάποιο τραπέζι, ἴσαμε νά καταντήσκει κουρελόχαρτο. Κανένας δέν ἐνδιαφέρεται γιά τήν πληθωρική ἀρθρογραφία τοῦ Χριστόδουλου καί κανένας δέν προστρέχει στίς σελίδες τῆς γιά νά λύσει θεολογικές ἀπορίες ἡ γιά νά ἐμπλουτίσει τήν ποιμαντική του φαρέτρα.

Κатаγιστικός, ἀλλά κενός ὁ θεολογικός καί ὁ ποιμαντικός λόγος τῆς σημερινῆς ἐπισκοπικῆς οἰκογένειας. Βεγγαλικά, δίχως σταθερό, ὀδηγητικό, φῶς. Καρύδια, δίχως θρεπτική ψίχα, πού κυλοῦν, θορυβοῦν καί ἐνοχλοῦν. Λουλούδια πολυκαιρισμένα, πού δέν εὐωδιάζουν καί δέν τροφοδοτοῦν τίς αἰσθήσεις μέ εὐφροσύνη. Ἡ σημερινή ἐκκλησιαστική μας ἡγεσία βηματίζει, τραγικά ἀπομονωμένη, μέσα στό πυκνό δάσος τῶν προβληματισμῶν, τραυλίζοντας κακόηχους «δοξαστικούς» αὐτοέπαινους.

Τό δεύτερο στοιχείο της έκτροπής καί τοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ σημερινοῦ ἡγετικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κλάμπ, εἶναι ἡ ἀνικανότητά του νά περπατήσει, ἀνάμεσα στόν ἀνήσυχο ἤ στόν πονεμένο λαό, «ἐν διαλόγῳ». Νά βάλει αὐτί νά ἀκούσει τήν ἀντίρρηση του ἢ τό παράπονό του. Νά μετρήσει τό δίκιο του. Νά σεβαστεῖ τήν ἀποψή του καί τήν ἀγωνία του.

Ἡ Συνοδική παρέα, στή συντριπτική πλειοψηφία της, ἔχει συνηθίσει νά ἀπευθύνεται στίς λαϊκές μάζες μέ μονόλογο. Καί, ὅπως σημειώσαμε παραπάνω, μέ κακόγουστο, ἀθεολόγητο, ἀνεπίκαιρο καί σκοτεινό μονόλογο. Δέ διαφωτίζει μέ ὑπευθυνότητα. Δέ χειραγωγεῖ μέ ἀγάπη. Ἐπιλεγμένο θεματολόγιο, ἡ ὑπερέξαρση τῆς ἐπισκοπικῆς αὐθεντίας. «... Ὅπου Ἐπίσκοπος ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία...». Κεντρική στόχευση, ὁ ἐξαναγκασμός σέ ὑποταγή. Νεόκοπη πρόκληση-ἐγκαινιάστηκε ἀπό τόν Χριστόδουλο-ἡ υἱοθέτηση καί ἡ ἐπιδόκιμασία τοῦ ἐπισκοπικοῦ μονόλογου μέ κροταλιστό χειροκρότημα.

Ἡ λαϊκή ἀντίδραση, ἡ κριτική τῶν ἐπισκοπικῶν ἀποπημάτων, ἡ διεκδίκηση τοῦ δικαιώματος μετοχῆς τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας στούς ἐπίκαιρους προβληματισμούς καί στούς σχεδιασμούς τῶν ἱεραποστολικῶν ἀνοιγμάτων, χαρακτηρίζονται, ἄλλοτε ὡς ἀνεπίτρεπτες παρεμβάσεις στίς ἐπισκοπικές ἀρμοδιότητες καί ἄλλοτε ὡς βίαιες ἐπιθέσεις τῶν «ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας». Τό μοτίβο τῶν συμβουλῶν εἶναι ἕνα καί μοναδικό: Οἱ νομιμόφρονες πιστοί, τά πρόβατα, πού ἀκολουθοῦν μέ ἀφοσίωση τούς ποιμένες τους, δέ φωνάζουν, δέ διεκδικοῦν λεπτομερή καί πειστική ἐνημέρωση, δέ διαμαρτύρονται,

δέ σηκώνουν παντιέρα. Σκύβουν τό κεφάλι καί πορεύονται, ὄχι ὡς λογικά πρόβατα, ἀλλά ὡς κοπαδιασμένες ἄλογες ὑπάρξεις.

Θυμηθεῖτε τίς ἐξελίξεις στά δέκα χρόνια τῆς Χριστοδουλικῆς ἡγεμονίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καθημερινά μπροστά στό μικρόφωνο ἢ στημένος στό τηλεοπτικό παράθυρο. Μέ τό χαρακτηριστικό ὑπεροπτικό του βλέμμα καί μέ τό φτηνό, μακρόσυρτο καί ἐξοργιστικά στιλιτευτικό του λόγο. Καί, πρόσθετα, μέ τήν ἀπαίτηση, νά μήν ἀποτολμηθεῖ ὁ παραμικρός ἀντίλογος. Ἄν ἕνας ἄλλος Ἐπίσκοπος, ἢ ἕνας διακριτικός μελετητής τῆς θεολογικῆς καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παρουσίας ἢ ἕνας παράγοντας τοῦ δημοσιογραφικοῦ κυκλώματος ἐπιχειροῦσε τό τολμηρό ἐγχείρημα, νά βγεῖ στή δημοσιά καί νά ἀμφισβητήσῃ ἢ νά ἀνασκευάσῃ τήν ἀπόφαση τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐθεντίας, θά δεχόταν ἀμέσως τήν καυτή ρετινιά καί τό ὄνομά του θά περνοῦσε στή μαύρη λίστα.

Ἀκόμα καί στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί στή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, πού προήδρευε ὁ Χριστόδουλος, ὁ «διάλογος» βρισκόταν στιγματισμένος ὡς δικαίωμα «ἐν ἀπαγορεύσει». Ἄμα μιλάει ὁ πρόεδρος, (ὁ πρῶτος, ὅπως, γιά ἕνα διάστημα, αὐτοδιαφημιζόταν), οἱ πολλοί πρέπει νά σιωποῦν, ἔστω καί ἂν, Κανονικά καί θεσμικά, παρακάθονται στήν τράπεζα τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων, ὡς συνυπεύθυνοι καί συνυπόλογοι μέ τόν πρόεδρο καί-ἀπό τίς Καταστατικές διατάξεις-ἀντλοῦν τό δικαίωμα ἢ, μᾶλλον, ὑποχρεῶνεται νά ἐκφέρουν ἐλεύθερη γνώμη καί νά χρησιμοποιοῦν τήν ψήφο τους, δίχως

τόν παραμικρό έκβιασμό.

Τά παραδείγματα τῆς φρίμωσης τοῦ ἐλεύθερου λόγου καί τοῦ ἀντιρρητικοῦ ἢ ἐλεγκτικοῦ ἀντίλογου, πάμπολλα. Εἶναι τό σταθερό, ζοφερό καί αἰνιγματικό, κλίμα στίς Συνοδικές διασκέψεις, στό χῶρο, πού ἡ ἱερή Πατερική μας παράδοση καί οἱ θεσμοθετημένες Κανονικές ὑποδείξεις διασφαλίζουν τήν ἐλευθερία τῶν μελῶν τοῦ Σώματος καί ὑπογραμμίζουν τήν προσωπική τους εὐθύνη.

Ἰδιαίτερα χτυπητό καί ἀποκρουστικό ἦταν τό φαινόμενο αὐτό κατά τήν περίοδο, πού οἱ σκανδαλώδεις διαστροφές τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἤθους, ἀκόμα καί τοῦ ἀνδρισμοῦ τους, κύλησαν στά κανάλια τῆς δημοσιογραφικῆς ἐπικαιρότητας καί ἐπνίξαν τίς εὐαισθησίες καί τίς προσδοκίες τοῦ ἀνυποψίαστου λαϊκοῦ πληρώματος. Κεῖνη τήν ὥρα, τῆς βαθεῖας σκοτεινιάς, τῆς ἀπελπισίας καί τῆς πονεμένης κραυγῆς, τήν ὥρα, πού πιστοί καί ἀπιστοί ἀπαιτοῦσαν «κάθαρση» τοῦ ἐπισκοπικοῦ σώματος, τά παραπετάσματα τῆς σκόπμινης καί ἔνοχης σιωπῆς ἐπεφταν, βαρειά, στήν πύλη καί στά παράθυρα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἔκρυβαν τή νοσηρή ἐκκοσμίκευση καί τήν ἀφόρητη δυσοσμία τῆς ἠθικῆς σήψης.

Τοῦτο τον καιρό τά δυό κορυφαῖα διοικητικά Σώματα τῆς Ἐκκλησίας μας συνεδριάζουν δίχως τήν παρουσία καί τή δυναστική πίεση τοῦ προέδρου Χριστόδουλου. Νά ἀφήσουμε ἐλεύθερη τή φαντασία μας νά ὁραματιστεῖ, πῶς εἶναι δυνατό νά ἀλλάξει τό κλίμα; Νά πιστέψουμε, πῶς μπορεῖ νά ἀνοίξει ὁ δίαυλος τῆς ἐλευθερίας; Νά καταστα-

λεῖ ἡ στυγνή ἔπαρση, τό μονοπώλιο τῆς πλανεμένης καί νοσηρῆς ἀρχιερατικῆς αὐθεντίας; Νά ἀναγνωριστεῖ τό ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ «λόγου» καί τῆς κατάθεσης ἔλλογης διαφωνίας ἐκ μέρους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ὥστε «ἐν ἐνὶ πνεύματι καί μιᾷ καρδίᾳ» νά ἀναζητεῖται ἡ ἀλήθεια καί νά βιώνονται τά δωρήματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος;

Τό αἴτημα, συνοδευμένο μέ τήν ἐλπίδα, χτυπάει τήν πόρτα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τίς καρδιές τῶν Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν.

Ἄν γίνεи ἀποδεκτό, μπορεῖ νά φέρεи τήν ἀνοιξη. Ἄν οἱ καρδιές μείνουν κλειστές καί παγωμένες, ὁ χειμῶνας θά συνεχιστεῖ καί μετά τή Χριστοδούλειο περίοδο. Γιά ἀπροσδιόριστο μῆκος χρόνου. Καί μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

“Ολοι καθαιρετέοι

Ἄν θέλετε νά μάθετε ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας γιά τό πρόβλημα τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς συμπεριφορᾶς τῶν Μητροπολιτῶν, δέν ἔχετε παρά νά ἀναζητήσετε στά ἀρχεῖα εἰσερχομένων τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων τοῦ ἔτους 2005 σχετικό ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς περιόδου 2004-2005. Τό ἔγγραφο αὐτό, μέ τίτλο «*Αἴτηση θεραπείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνώπιον τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων*», δημοσιεύτηκε καί στό περιοδικό «*ΕΚΚΛΗΣΙΑ*» (Ἰούλιος 2005), ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀναφέρει ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν «*δεδομένων (τῶν) ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπική (ὁμοφυλοφιλικήν) συμπεριφορὰν παντελῶς ἄσχετον πρός τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος*». Ἐπομένως, κατά τήν Ἱερά Σύνοδο, ἡ ὁμοφυλοφιλία, ὡς ἰδιωτική ὑπόθεση, δέν συνδέεται μέ τήν ἄσκηση τοῦ λειτουργήματος τοῦ Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος πρέπει νά καλύπτεται, ὅσον ἀφορᾷ «*συμπεριφορές*» του τέτοιου εἶδους, καί νά προστατεύεται βάσει τοῦ νόμου ἀπό κάθε δημόσιο ἔλεγχο.

Ἐπανερχόμαστε γιά τρίτη φορά στό θέμα (τεύχη 195 καί 206) διότι ἡ ΕΠΙΣΗΜΗ αὐτή θέση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,

πού ἀνατρέπει ὅλη τή βιβλική καί πατερική διδασκαλία, ὅσον ἀφορᾷ τή γενετήσια συμπεριφορὰ τῶν Χριστιανῶν ἐν γένει, ἀλλά ἰδίως τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, δέν ἀνεκλήθη. Παραμένει πάντοτε ἐν ἰσχύει. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς περιόδου 2004-2005, πού ἔλαβε καί προέβαλε τήν παραπάνω ἀπόφαση, τήν ἀποτελοῦσαν οἱ ἐξῆς Ἱεράρχες:

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος.

Ὁ Μητροπολίτης Ἐάνθης κ. Παντελεήμων.

Ὁ Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος.

Ὁ Μητροπολίτης Σάμου κ. Εὐσέβιος.

Ὁ Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.

Ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Θεόκλητος.

Ὁ Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Νικόδημος.

Ὁ Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος.

Ὁ Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος.

Ὁ Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεών.

Ὁ Μητροπολίτης Κερκύρας κ. Νεκτάριος.

Ὁ Μητροπολίτης Γλυφάδας κ. Παύλος.

Ὁ Μητροπολίτης Θήρας κ. Ἐπιφάνιος.

Οἰκοθεν νοεῖται ὅτι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω θά πρέπει κάποτε νά λογοδοτήσουν ἐνώπιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, ὡς κηρύσσοντες νέα ἥθη, πού ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Προβλεπόμενη ποινή ἡ καθάρηση.

Μετά παρέλευση πολλῶν μηνῶν καί ἐξ αἰτίας τοῦ θορύβου, πού ξεσηκώθηκε, οἱ Μητροπολίτες Ἐλασσῶνος, Σάμου, Καστορίας, Φλωρίνης, Κασσανδρείας, Νέας Σμύρνης, Γλυφάδας, Θήρας καί, μέ κάποιες ἐπιφυλάξεις ὁ Ξάνθης, ὑπέγραψαν καί ἔθεσαν σέ κυκλοφορία μιά Δήλωση (οἱ Ἀθηνῶν, Κερκύρας, Σύρου καί Χαλκίδος δέν τήν ὑπέγραψαν), μέ τήν ὁποία ἀποκηρύσσουν τήν «Αἵτηση Θεραπείας...». Γράφουν: «(Ἡ Αἵτηση) οὔτε ἀναγνώστηκε οὔτε ἐγκρίθηκε οὔτε πολύ περισσότερο-ὑπογράφηκε ἀπό μᾶς, τά Συνοδικά Μέλη τῆς τότε Συνοδικῆς Περιόδου». Ἀκόμα γράφουν: «ὄχι μόνο δέν υἱοθετοῦμε ἐκφράσεις ἐπιχειρήματα-τοῦ συντάκτη τῆς ἐν λόγῳ "Αἵτησης"... ἀλλά ΚΑΤΑ-ΔΙΚΑΖΟΥΜΕ καί ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ ἀπεριφράστως». Μαθαίνουμε ὅτι ἡ «Δήλωση» αὐτή τῶν παραπάνω 8+1 Μητροπολιτῶν ἐκυφορεῖτο ἐπὶ δίμηνο, ὑπῆρξε δέ καρπός πολλῶν διαπραγματεύσεων καί συμβιβασμῶν. Παρά ταῦτα ἡ «Αἵτηση» τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δέν ἀνεκλήθη, ἂν καί αὐτοί, πού ὑπέγραψαν τή «Δήλωση» ἀποτελοῦσαν

τήν πλειοψηφία στό τότε συνοδικό σχῆμα. Ἡ εὐθύνη καί αὐτῶν δέν εἶναι μικρή. Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἐνέργειά τους αὐτή ΟΥΔΕΝ ἀποτελεσμα ἦταν δυνατόν νά φέρει. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἔπασχε στά ἐξῆς σημεία, πού τήν ἐξουδετέρωναν:

Α. Ἡ «Δήλωση» δέν ἔχει ἀποδέκτη. Ποῦ ἀπευθύνεται; Στόν κοινό πιστό; Αὐτός κρίνει μέν, ἀλλά δέν ἔχει τή δυνατότητα οὔτε τήν ἀρμοδιότητα νά ἀνακαλέσει συνοδικές ἀποφάσεις. Αὐτό μόνο ἡ Ἱ. Σύνοδος θά μπορούσε νά τό κάνει.

Β. Ποιό σκοπό ἐξυπηρετεῖ ἡ «Δήλωση»; Νά κοινοποιήσουν οἱ ὑπογράψαντες ὅτι ἀπορρίπτουν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπόφαση Συνόδου στήν ὁποία ἀποτελοῦσαν τήν πλειοψηφία; Πράγματα ἀδιανόητα! Ἐκτός ἂν ἐννοοῦν ὅτι τίς συνοδικές ἀποφάσεις, μέ τόν τρόπο πού λαμβάνονται, δέν πρέπει νά τίς παίρνει κανεῖς στά σοβαρά. Ὑπηρετοῦν τρέχουσες σκοπιμότητες καί τίποτε ἄλλο.

Γ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας γιά τήν ὁμοφυλοφιλία τῶν Ἐπισκόπων; Αὐτά, πού λένε αὐτοί, ἡ αὐτά, πού ἀποφάσισε ἡ Σύνοδος τους, καί δέν τά ἀνακάλεσε;

Δ. Τήν «Αἵτηση», λένε, δέν τήν ὑπέγραψαν. Μήπως, ὅμως, στά πρακτικά τῆς Συνόδου τῆς περιόδου ἐκείνης ὑπάρχει ἀπόφαση περί ἀποστολῆς σχετικοῦ ἐγγράφου στήν Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων; Τρία τά ἐνδεχόμενα. Ἡ ὑπάρχει πράγματι τέτοια συνοδική ἀπόφαση μέ τή σύμφωνη γνώμη ὅλων, ὁ καρπός, ὅμως, τῆς ὁποίας, (ἡ «Αἵτηση»), ἀπλῶς δέν

Ποιμαντικές ἐπισημάνσεις ἀπὸ τὴν παγκόσμια Ὁρθοδοξία.

Ἡ Ἀκατάλυτη Πολιτεία τῶν Οὐρανῶν.

(Ὁ συγγραφέας τοῦ ἄρθρου, πού ἀκολουθεῖ σέ μετάφραση εἶναι Καναδὸς Ὁρθόδοξος ἱερέας. Ἐφημέριος σέ ἐνορία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς (ΟΓΑ) στό Hamilton τοῦ Καναδά καί ὑπεύθυνος ἱερέας γιὰ τίς ἀνάγκες Ὁρθόδοξων φοιτητῶν στό ἐκεῖ Πανεπιστήμιο MacMaster. Ἦταν πρῶνν προτεστάντης πού ἐγίνε Ὁρθόδοξος. Τό ἄρθρο του ἀναφέρεται στήν ἀνάγκη ἱεραποστολῆς στήν πατρίδα του, οἱ ἐπισημάνσεις του, ὅμως, ἔχουν ἐνδιαφέρον πανορθόδοξο, ἰδιαίτερα στίς μέρες μας, πού ὅλος ὁ Δυτικὸς κόσμος ζεῖ τίς ἐπιπτώσεις τῆς παγκοσμιοποιημένης οἰκονομίας).

Ὅλοι μας νοσταλγοῦμε παλιές καλές ἡμέρες. Γιὰ κάποιους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς οἱ «παλιές καλές

ἡμέρες» παίρνουν τὴ μορφή τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, τῆς τελειότερης μορφῆς Χριστιανικῆς ζωῆς γιὰ τοὺς Ἕλληνες-ἢ τῆς Ἁγίας Ρωσίας, στήν ἐποχὴ τῶν μεγάλων Μοναστηριῶν καί τῶν πνευματικῶν πατέρων. Ἄλλοι μπορεῖ νά ἀναπολοῦν μικρότερα παλιά Ὁρθόδοξα βασιλεια στήν Ἀνατολὴ ἢ τὴ Δύση, ὅπως, π.χ., οἱ Βούλγαροι, οἱ Οὐκρανοί, οἱ Σέρβοι, οἱ Ἀγγλοσάξονες, ἢ οἱ Φράγκοι.

Τοὺς ἐθνικιστές ἀναπαύει αὐτὴ ἡ νοσταλγία, γιατί δίνει τὴν αἴσθησι, ὅτι τό μεγαλεῖο τοῦ παρελθόντος δέν θά σβῆσει ποτέ. Παρά ταῦτα, ἡ ἀπτή πραγματικότητα εἶναι ἐντελῶς διάφορη. Ἡ Ἁγία Ρωσία κατέρρευσε μέσα στὸν ἄθεο Κομμουνισμό, τό Βυ-

ἐτέθη ὑπ' ὄψιν τους, ὅποτε δέν εἶναι ἐντελῶς ἅμοιοι εὐθυνῶν. Ἡ τὴν ὑπεγράψαν, ἀλλὰ φοβούμενοι τὴν κραυγὴ τῶν πιστῶν τό ἀρνοῦνται, ὅποτε ψεύδονται! Ἡ δέν ἐλήφθη καν τέτοια συνοδικὴ ἀπόφασι, ὅποτε ἔπεσαν θύματα ἀπάτης. Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωση, ἀνεζήτησαν τὸν ἐνοχο; Προφανῶς ὅλα δείχνουν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καί τό περιβάλλον του. Καί τί ἔκαναν γιὰ νά προστατεύσουν τό

ἀρχιερατικὸ κύρος καί τὴν εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας, πού βάνανσα ἀμαυρώνονται;

Ἀντί, λοιπόν, οἱ 8+1 Μητροπολίτες νά θέτουν σέ κυκλοφορία ἓνα ἀνενεργό κείμενο, θά ἔπρεπε νά ἀγωνιστοῦν νά ἀνακληθεῖ ἡ ἐπαίσχυντη «Αἵτησις Θεραπείας...». Τό θέμα θά συνεχίσουμε νά τό παρακολουθοῦμε στενά.

ζάντιο κατακλύστηκε από τούς Μουσουλμάνους Τούρκους, καί σήμερα ή πλειοψηφία Ἑλλήνων ἢ Ρώσων δέν ἐνδιαφέρονται γιά τήν ἐπάνοδο τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκρατόρων τους. Ὅπως κάθε γήινο, ὁ ἐθνικισμός θάβεται μέσα στή σκόνῃ τοῦ χρόνου. Σέ ἀντίθεση, ὅμως, πρὸς κάθε τί τό γήινο, κάτι ἀπό αὐτές τίς μεγάλες Ὁρθόδοξες Αὐτοκρατορίες συνεχίζει νά ζεῖ στήν καρδιά κάθε Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, σέ κάθε προσευχή του, σέ κάθε θεία Λειτουργία.

Τί εἶναι αὐτή ἡ ξεχωριστή ποιότητα, πού συνεχίζει νά ζεῖ; Εἶναι τό ἐντελῶς ἀντίθετο ἀπό τόν στενό ἐθνικισμό, πού ἔχει καταστεῖ γνῶρισμα πολλῶν ἐκφάνσεων ἐνοριακῆς ζωῆς στή Βόρειο Ἀμερική. Εἶναι αὐτή ἡ ἴδια ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας, πού πάει πέρα ἀπό ἐθνικές κουλτούρες, καί ἀγκαλιάζει ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος, μέσα στήν ἱστορική Ὁρθόδοξη Χριστιανική Πίστη, σέ βαθμό, πού ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός νά γίνεται τό μοναδικό πνευματικό γνῶρισμα γιά κάθε πρόσωπο ἢ ἔθνος πιστῶν. Τοῦτο φάνηκε στήν πολυφυλετική, καί πολύγλωσση συγκρότηση τῶν μεγάλων Ὁρθοδόξων Αὐτοκρατοριῶν. Στήν περίπτωση τῆς Ρωσίας, τό Ὁρθόδοξο βάπτισμα ἐνός πολίτη-ὄχι ἡ ἐξ αἵματος καταγωγή, ἢ ἡ ἐθνικότητα, ἢ ἡ γλῶσσα-ἦταν αὐτό, πού τοῦ ἔδινε τήν ὑπηκοότητα τῆς Αὐτοκρατορίας. Οἱ Εὐρωπαῖοι Σλάβοι, οἱ Σκανδιναβοί, οἱ Ἀσιάτες, οἱ Ἀλεούτιοι τῆς Ἀλάσκας, ὅλοι ἦταν ὑπήκοοι τῆς αὐτῆς Αἰώνιας Αὐτοκρατορίας, ἀφοῦ ὅλοι εἶχαν δεχτεῖ τό ἴδιο βάπτισμα. Αὐτή ἦταν ἡ κληρονομία τοῦ

Βυζαντίου, τό ὅποιο, μέ ὄχι τυχαῖο δυναμισμό, μεταμόρφωσε τήν παγανιστική Ρωμαϊκή ἰδέα περί ὑπηκοότητας, ἀφοσίωση σέ μιά γήινη αὐτοκρατορική θεότητα, σέ μιά ἀκατάλυτη ἀδελφότητα ὅλων ἐκείνων, πού ἀποκαλοῦσαν τό Θεό πατέρα τους. Παρά τούς αἰῶνες, πού πέρασαν μέσα σέ πολιτικές ἱντριγκες, πολέμους καί αἱματηρές διενέξεις μεταξύ ἀρχόντων, εἶναι ἀξιοσημεῖωτο ὅτι αὐτή ἡ αἴσθηση τῆς ἀκατάλυτης ὑπηκοότητας ζεῖ μέσα στήν οἰκουμένη τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν μέχρι τίς μέρες μας.

Οἱ ἐποχές ὅπου τά κράτη ἀποτελοῦνταν ἀπό μιά μόνο ἐθνότητα μέ μιά κοινή γλῶσσα ἔχει περάσει. Ἡ μετανάστευση καί ἡ διεθνῆς οἰκονομία τῶν ἀνοικτῶν συνόρων τά ἔχει καταστήσει παρελθόν. Αὐτή ἡ νέα πραγματικότητα προβληματίζει πολλούς Ὁρθοδόξους. Τούς προκαλεῖ σύγχυση. Καί ὅμως ἡ πολιτισμική καί γλωσσική πολυμορφία προσέφεραν πάντοτε μοναδικό ἔδαφος γιά νά ριζώσει ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός. Ἡ αἰτία εἶναι ἀπλή: ὅταν ἡ Ἐκκλησία ζεῖ μεταξύ ἀνθρώπων μέ διαφορές στά ἦθη καί τή γλῶσσα, ἀναγκάζεται νά δεῖ πρὸς τά ἔξω, νά μοιρασθεῖ μαζί τους τό Εὐαγγέλιο. Αὐτή ἡ κατάσταση ὤθησε τούς ἀγίους Κύριλλο καί Μεθόδιο νά ἐπινοήσουν ἕνα νέο ἀλφάβητο γιά νά προσφέρουν τό Εὐαγγέλιο στούς Σλάβους παγανιστές, (στόν καιρό τους, ἦταν ἀδιανόητο νά φανταστεῖ κανεῖς Ὁρθόδοξο Σλάβο, ὅπως δέν μπορεῖ σήμερα νά φαντασθεῖ Ὁρθόδοξους Σαουδάραβες ἢ Ἰρανούς καί σέ κάποιο βαθμό Ὁρθοδόξους γηγε-

νεϊς Καναδούς). Αυτή ή άνομοιογένεια, μέσα σ' ένα συνονθύλευμα γλωσσών και μικτών γάμων μεταξύ μελών διαφόρων έθνικων ομάδων, έπέτρεψε στον άγιο Ίννοκέντιο και στους άλλους ιεραποστόλους της Άλάσκας σχετικά εύκολα νά διαδώσουν την Όρθόδοξη Πίστη στους ιθαγενείς εκεί. Συχνά ή ιεραποστολή κάνει έντονη την παρουσία της εκεί όπου υπάρχει πολυμορφία στην καλλιέργεια και άνοιχτές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων.

Πού βρίσκουμε έντονότερη την άνομιογένεια κουλτούρας σήμερα; Δέν χρειάζεται νά πάμε μακριά μας: τή βρίσκουμε στον Καναδά. Και γλωσσική πολυμορφία; Ή απάντηση και πάλι είναι, στον Καναδά. Ειδικά στην πόλη του Τορόντο μπορεί ό καθένας νά βρεί κάθε πολιτισμική παράδοση και κάθε γλώσσα της γης νά μιλιέται μέσα σέ έκταση ενός τετραγωνικού μιλίου. Τό Μόντρεαλ, τό Βανκούβερ και σέ μικρότερο βαθμό άλλες Καναδικές πόλεις έμφανίζουν την ίδια εικόνα (σ. μετ. Τό ίδιο δέν ισχύει και για την Αθήνα, γύρω από την Όμόνοια, και για άλλες έλληνικές πόλεις μεγαλύτερες ή μικρότερες, για νά μήν ποϋμε και για τά χωριά μας). Άκριβώς αυτή την εικόνα είχαν νά άντιμετωπίσουν οί άγιοι ιεραπόστολοι των περασμένων αιώνων.

Τί σημαίνει αυτό για τους Όρθόδοξους Χριστιανούς του Καναδά; Δυστυχώς, πολλοί Όρθόδοξοι θρηνοϋν για την απώλεια της πατρογονικής γλώσσας και προσπαθοϋν νά απαλύνουν τόν καημό τους οργανώνοντας καλύτερα μαθήματα της πα-

τρικής γλώσσας και των έθνικων χορών για τά παιδιά και τά έγγόνια τους. Καλά και άγια όλα αυτά, όμως, καμιά σχέση δέν έχουν μέ την άποστολή της Έκκλησίας. Άν δοϋμε την κατάσταση στον Καναδά μέ τά μάτια άγιων όπως οί Κύριλλος και Μεθόδιος, ό Ίννοκέντιος, ό Γρηγόριος ό Μέγας (σ. μετ. Πάπας Ρώμης του βου μ.Χ. αιώνα, πού άνέπτυξε ιεραποστολική δράση στους λαούς της Δύσεως) και άλλων άγιων, ή καλύτερη επένδυση, πού έχουμε νά κάνουμε για την αιωνιότητα είναι νά διαθέσουμε χρόνο για μαθήματα γλωσσών άλλων παραδόσεων, όπως, π.χ., των Κινέζων ή των Άράβων, πού κατακλύζουν τίς Καναδικές πόλεις, και των οποίων τά παιδιά γεμίζουν τά δημόσια σχολεία μας (σ. μετ., Στο σημείο αυτό ή μικρή Ελλάδα μας δέν έχει νά ζηλέψει σέ τίποτα τόν Καναδά!). Οί οικονομικοί μας πόροι πρέπει νά διοχετευθοϋν στή μετάφραση των λειτουργικών βιβλίων, των βίων των άγιων, και πατερικών κειμένων στις γλώσσες των Πακιστανών, των Κινέζων, των Βιετναμέζων (και για τους γείτονές μας τους Άμερικανούς στά ισπανικά, πού είναι ή μητρική γλώσσα για πάνω από τό 40% των Άμερικανών πολιτών). Οί ιεραποστολές στή γαλλική γλώσσα άξίζει νά τυχουν ιδιαίτερης προσοχής (σ. μετ. Σημαντικό μέρος των Καναδων πολιτών είναι γαλλόφωνοι).

Ό Καναδάς έχει την εύλογία νά παρέχει έλευθερία κινήσεων στή χώρα μέ τή μεγαλύτερη έκταση σ' όλο τόν κόσμο, και ή Θεία Πρόνοια μάς έχει απαλλάξει από πολέμους στό έ-δαφός μας, από τότε πού χρειάστηκε

νά αποκρουσθεῖ μιά μικρή στρατιωτική δύναμη Ἀμερικανῶν πέρα ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα πρὶν ἀπὸ μερικές γενιές. Ὁ Καναδὰς σήμερα παρουσιάζει τίς περισσότερες εὐκαιρίες γιὰ ἱεραποστολή, στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Παρέχει μιά θύρα πρὸς κάθε ἐθνότητα καὶ κουλτούρα καὶ τὴ νομικὴ προστασία ἐναντι τοῦ φόβου ἐκδικήσεως πρὸς ὅποιον θὰ ἤθελε νά γίνει Χριστιανός, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν προέλευσή του. Οὔτε ἡ Ἀγία Ρωσία οὔτε τὸ Βυζάντιο μπορούσαν νά ἐγγυηθοῦν κάτι τέτοιο σέ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἐδάφη τους.

Βέβαια, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς στὸν Καναδά δὲν ἐνδιαφέρονται γι' αὐτά.

Προτιμοῦν νά ἀργοπεθαίνουν ἕνα δημογραφικὸ θάνατο μέσα στὰ ἐθνικά τους γκέτο. Κάποιοι, λίγοι ὁμως, θὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τῶν Ἀγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, Ἰννοκεντίου καὶ Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου, καὶ θὰ ἀρπάξουν τὴν εὐκαιρία, πού μᾶς δίνει ὁ Κύριος. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ γλώσσα καὶ τὴν κουλτούρα τῆς μιά ἐνορίας, πού κάνει ἱεραποστολή, αὐτὴ καὶ μόνον αὐτὴ, διασώζει τὴν ἀληθινὴ κληρονομιά τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Ἀγίας Ρωσίας: τὴ Χριστιανικὴ ἀγάπη, πού ἔχει στραμμένα τὰ μάτια στὸν κόσμον καὶ θεωρεῖ ὅτι ἡ μόνη ἀληθινὴ ἐθνικότητα εἶναι ἐκείνη τῆς Πολιτείας τῶν Οὐρανῶν.

π. Goeffrey Korz

Παπα-Γιάννη

Μπορεῖς νά μοῦ ἐξηγήσεις τὸ πεῖσμα τοῦ Χριστόδουλου, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ Μαϊάμι, νά ἀμνηστεύει, νά προστατεύει καὶ νά προάγει τοὺς ὁμοφυλόφιλους ρασοφόρους; Ἄνθρωποι, σπουδασμένοι καὶ ἀσπούδαστοι, ἀξιοματοῦχοι καὶ ἀπλοὶ πολίτες, μέ στριμώχνουν, καθημερινά, μέ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**